

MA ADTÁK ÁT

Hazakerült az Ómagyar Mária-siralom

Újabb — eddig külföldön őrzött — magyar vonatkozású történeti és művészeti emlék került Magyarországra. Ma délelőtt az *Országos Széchenyi Könyvtár Széchenyi-termében*, a Budapestre érkezett belga delegáció átadta *dr. Zircz Péter* főigazgató-helyettesnek a *Leuveni Kódexet*, amely a magyar nyelv eddig fölfedezett második legrégebb szövegemlékét, az *Ómagyar Mária-siralmat* tartalmazza.

A nagy értékű kötetért a Széchenyi Könyvtár az előzetes tárgyalások során kiválasztott flamand vonatkozású tudomány-, könyv- és művelődéstörténeti dokumentumokat ad cserébe, köztük nyolckötetnyi ősnymtatványt.

Az ünnepségre hazánkba érkezett belga delegáció tagjai: *Pieter de Somer*, a Leuveni Katolikus Egyetem rektora; *Peeters professzor*, a Könyvtári Tanács elnöke, valamint *dr. Ian Roegiers*, az Egyetemi Könyvtár igazgatója. Az ünnepségen részt vett *Jacques G. Gerard*, a Belga Királyság nagykövete, *Korcsog András* művelődési minisztériumi államtitkár, valamint a tudományos, irodalmi és politikai élet más képviselői.

(Folytatás a 2. oldalon.)

Lírai nyelvemlékünk kalandos útja

(Folytatás az 1. oldalról.)

Az eddigi kutatás részben már föltárta a *Sermo-nes* (Beszéd) című latin nyelvű kódex történetét. Eszerint a kisalakú, Itáliában vagy Franciaországban íródott kódex, mely vallásos elmélkedéseket, bibliai szövegmagyarázatokat, prédikációkat tartalmaz, a 13. században külföldi egyetemen tanuló magyarok tulajdona volt. Ők — a kézírás szerint hárman írhatták a még üres lapokra vallásos szövegek mellett a Geoffroi de Breteuil-től származó, *Planctus Sanctae Mariae* című himnusz első részét, és ennek szabad magyar fordítását. A szöveget — talán a magyarul nem értő újabb tulajdonos — ki akarta törölni, szerencsére azonban az elhalványodott írás a róla készült fotókon olvasható. Még egyszer megmenekült a magyar

nyelvemlék: a második világháborúban ugyanis a könyvtár romjai között épen maradt az a páncélszekrény, melyben őrizték.

A most hazánkba került kódex tehát nemcsak könyvészeti ritkaság: számunkra felbecsülhetetlen magyar nyelv- és irodalomtörténeti érték. Ez az 1300 körüli évekből származó vers a *Halotti Beszéd* mellett legrégebbi — s e korból egyetlen lírai — szövegemlékünk. A versről — irodalmi értékeit vizsgálva — megállapították, hogy az elterjedt latin himnuszirodalom kötelező motívumainak szabad értelmezése, szuggesztív előadásmódja, stilisztikai értékei önálló költői művé avatják.

A mostantól a Széchényi Könyvtárban őrzött nyelvemlék eddig még föltáratlan titkainak megfejtésére most újabb kutatások kezdődnek.

(molnár)